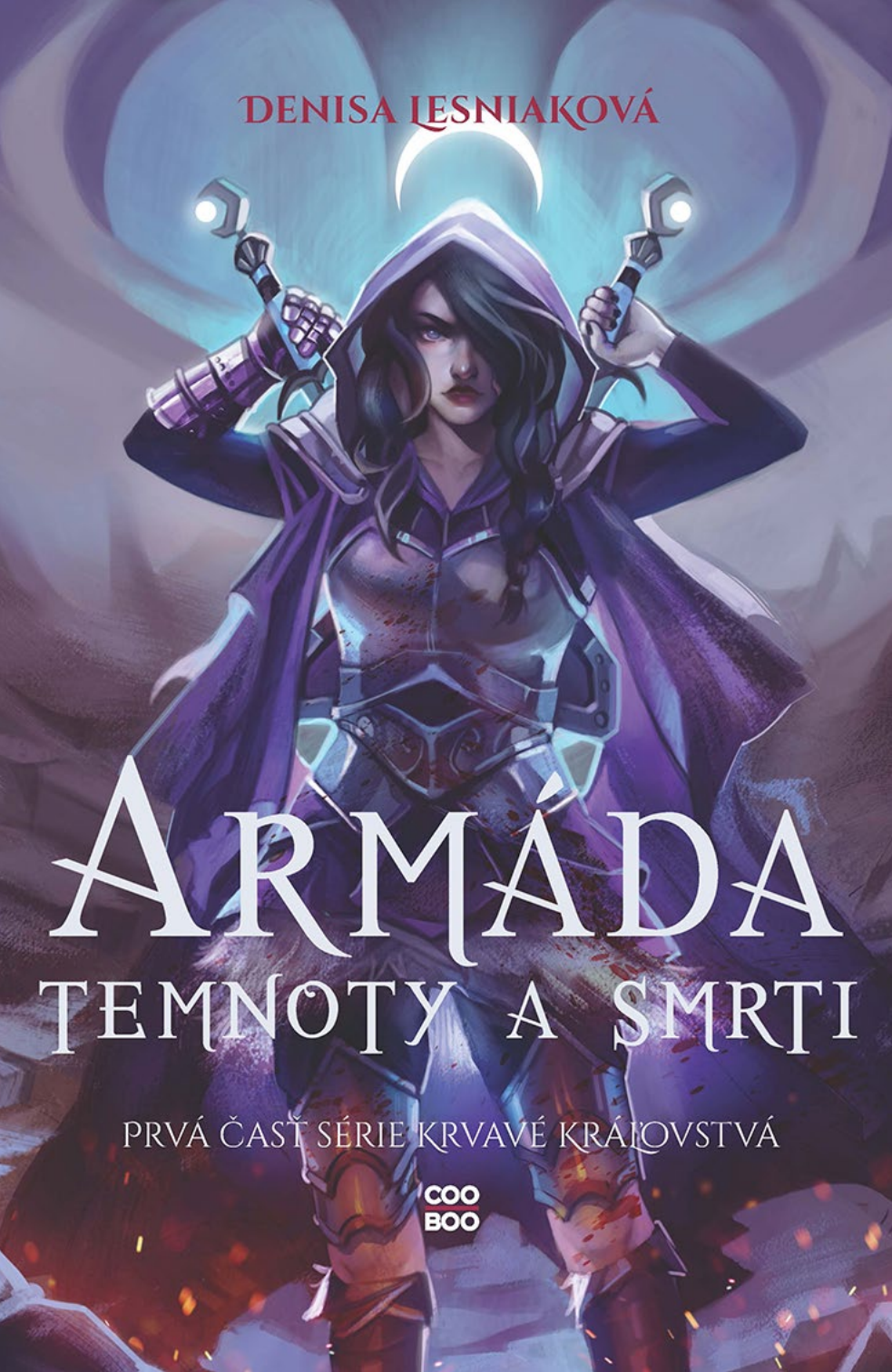

DENISA LESNIAKOVÁ

ARMÁDA TEMNOTY A SMRTI

PRVÁ ČASŤ SÉRIE KRVAVÉ KRÁJOVSTVÁ

COO
BOO

Armáda temnoty a smrti Krvavé kráľovstvá

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Denisa Lesniaková
Armáda temnoty a smrti - Krvavé kráľovstvá 1 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ARMÁDA

TEMNOTY A SMRTI

DENISA LESNIAKOVÁ

ARMÁDA TEMNOTY A SMRTI

PRVÁ ČASŤ SÉRIE KRVAVÉ KRÁĽOVSTVÁ

Obálku ilustrovala Sylvia Sabová

Mapu ilustrovala Adéla Stopka

COO
BOO

*Všetkým, kteří milují příběhy o silných hrdinkách
připravených nakopat do zadku každého, kdo im skříží cestu.*

Pro|óg

Bitka pri Norvilku

Stála na bojisku. Okolo nej ležali telá, ich tváre nepoznala. Alebo ich len po tom masakri nevedela priradiť. Nespoznala ani tie, ktoré bojovali po jej boku.

Stála v šere a sledovala metajúce sa blesky na tmavnúcej oblohe. Osvetľovali zem posiatu mŕtvolami a ich prázdne tváre, skôr než navždy zmizli v temnote.

V rukách naďalej zvierala zakrvavené dýky, ktoré spôsobili už toľko smrti. Viac, ako videla na vlastné oči.

Ďalší záblesk odhalil viac krvi.

Bola všade. Na jej tvári, rukách, na zbroji, na dýkach.

Pomalým, ale istým krokom sa k nej blížila postava. Ihneď ju spoznala. Cassiel na ňu hľadel ako na mapu kráľovstva, ktoré sa čoskoro chystal dobyť. Študoval ju, premýšľal a hľadal tú správnu taktiku.

„Choď na ošetrovňu,“ povedal. Nepýtal sa, ako sa cíti. Nikdy by jej na bojisku nevenoval objatie či priateľský úsmev. Nenávidela, keď z nej robili slabocha, ale po takom dlhom čase sa odrazu cítila inak. Cudzo. Divne. Hruď jej stískal zabudnutý pocit – zdesenie.

Dvihla voľnú ruku a prstami sa dotkla tváre. Čosi ju štekľilo na brade. Cítila, ako jej po pokožke tiekol pot, ako sa kvapky pomaly posúvali po jej líci, až kým sa nezastavili kdesi pri prstoch. Odtiahla ruku a pozrela. Nebol to pot. Krv sa jej plazila po koži ako nejaký

had, miešala sa s tmavou farbou, ktorú mala nanesenú okolo očí. Prestala vnímať svoje zranenie. To, že ju porezali, nebolo dôležité. Pred očami videla len všetky tváre, ktoré vlastnými rukami pripravila o život.

Cassiel sledoval každý jej pohyb. Čakal, kedy konečne odíde. Kedy prestane strašiť mladých vojakov, ktorí pri pohľade na bojisko kričali a nariekali. Mala by byť silná. Neukazovať, ako ju smrť naokolo zasiahla. Neukazovať, že ju ničí pohľad na telá pri jej nohách. Mala by sa okolo nich hrdo prechádzať a radowať sa z výhry. Takto ju každý poznal. Všetci vedeli, že je krvilačná, nebezpečná a že má na svojej strane silného priateľa – smrť.

Nemohla to urobiť. Nie, keď zmizlo zo sveta toľko duší. Nieкто predsa musel vyhrať, no teraz cítila len odpor. K vojne, k tomu, čo sa odohralo, a... k sebe samej.

„Nox,“ Cassiel ju chytil za rameno. Pohľadom blúdila po okolí, až ju musel prebudiť zo zasnenia. Očami našla tie jeho, tmavé ako čierne zbroj ich armády.

Prikývla a pomaly sa k nemu otočila chrbtom. Opatrným krokom kráčala pomedzi telá na koniec čistiny až do tábora. Vojaci, ktorí bitku prežili, sa opierali o stromy, zhovárali sa, navzájom si ošetrovali ľahké rany, jedli alebo len hľadeli do prázdna. Keď prechádzala okolo, niektorí k nej zodvihli zrak, kývli jej hlavou a ona im to oplátila. Viac formálnosti po tom, čo zažili, nebolo treba.

Blížila sa k ošetrovni – obrovský kus látky prichytený drevenými tyčami zapichnutými do zeme. Pod ním na zemi ležali muži – živí, mŕtvi, ranení. Niektorí kričali, niektorí plakali, niektorí sa modlili, iní čosi dookola nezrozumiteľne opakovali, a tí ostatní už navždy mlčali.

Utrela si dýky, odložila ich do pošiev na chrbte a vkročila medzi vojakov. Liečitelia behali od jedného k druhému, volali sa navzájom. Chlapom chýbali končatiny, vytŕčali im vnútornosti. Zdalo sa, že na nejaké smiešne poranenie tváre nemal nik čas. Zastavila pred ňou mladá

dievčina s ryšavými vlasmi zamotanými v komplikovanom vrkoči prehodenom cez jedno plece. Usmiala sa.

„Potrebujete zašiť ranu. Poďte.“ Viedla ju hlbšie do stanu, až prišli na druhý koniec, kde boli uložené potrebné mastičky, bandáže, ovínadla a iné pomôcky. Liečiteľka vybrala, čo potrebovala, potom sa s namočenou handričkou otočila k vojačke a pokynula jej, aby si sadla.

Lieh Lennox zaštipal v nose. Ryšavka priložila studenú látku na ranu a vojačka sebou trhla, no nevydala ani hlások. Len hľadela pred seba a prstami ľavej ruky si ťukala o stehno.

„Vy ste Nox, však? Slávny veliteľ. Počula som už o vás. Každý o vás hovorí,“ ozvala sa liečiteľka.

Lennox neodpovedala.

„Vraj ste zachránili nášho kapitána Cassiela. Je to pravda?“

Stále ticho.

„A tiež som počula, že ste zabili viac mužov ako ostrieľaní veteráni. A že ste stáli zoči-voči leviatanovi. A tiež sa hovorí, že čoskoro dostanete vlastnú légiu. Že ste zabili piatich mužov jednou ranou. Že...“

„Ticho!“ zahrmela a pohľad zapichla do liečiteľky, ktorá od ľaku nadskočila. V ruke zvierala kus látky a nemo zazerala na svoju pacientku. „*Oceni*/by som, keby ste pracovali rukami a nie jazykom,“ odsekla.

„Áno, pane.“

Liečiteľka sa pustila do šitia rany. Lennox sa ani nepohla, zvierala si kolená, no bolesť vôbec neprejavila. Celý čas si v hlave prehrávala každý jeden švih dýkami, ktorý urobila, a hneď nato jej pred očami vyhasol ďalší život. Telá jej padali k nohám a ona pokračovala. Nevedela prestať, nepremýšľala. Dostala rozkaz a ten splnila. Emócie schovala za múr, ktorý si vo vnútri postavila, a poháňala ju vpred len jediná myšlienka: zabiť a prežiť.

Liečiteľka skončila, Lennox vstala a spoza chrbta vytiahla jednu dýku, dvihla si ju k tvári a zahľadela sa do svojho odrazu v kúsku nepoškvrnenej čepeli. Od obočia po bradu sa jej tiahla dlhá rana, po ktorej

jej určite ostane jazva. Do konca života jej bude pripomínať, čo dnes spáchala.

Mlčky vyšla zo stanu a zamierila k svojej jednotke. Teda k tomu, čo z nej ostalo. Velila najobávanejšiemu oddielu pendragonskej armády, osobnej jednotke generála. Po smrti bývalého veliteľa ich vycvičila a urobila z nich to, čím boli. Najslávnejších vojakov celého kráľovstva.

Odsunula látku, za ktorou sa ukrýval vstup do ich stanu, a vošla dnu. Zastavila sa a spočítala svojich vojakov, svojich bratov. Hľadelo na ňu desať párov očí. Bolo ich o deväť menej, chýbala takmer polovica.

Dych sa jej zrýchlil a potlačila nutkanie zvracať. Aby zakryla tras rúk, prehrabla si nimi vlasy. Preglgla. Neisto vykročila do stredu stanu. „Stav?“

Elor, jej priateľ a zástupca, vyskočil na nohy. „Sedem mŕtvych, dvaja zranení,“ ohlásil.

„Ako vážne? Zvládnú cestu?“ Ruky si založila vbok a snažila sa nedať najavo, že ju pomaly opúšťajú sily, že už nevládze skrývať svoje emócie.

„Obávam sa, že na tom nie sú tak dobre, aby cestovali.“

Privrela oči a dlaňou si prešla po tvári. Prstami sa dotkla čerstvej rany. Zložila ruku, vykročila do zadnej časti stanu, chrbtom k svojim vojakom. Chvíľu hľadela do prázdna. Ako dlho bude musieť riskovať ich životy?

„Veliteľka?“ ozval sa jeden z vojakov.

Opäť sa zhlboka nadýchla a otočila sa.

„Mám zaistiť prieskumnú skupinu, ktorá sa vyberie na Hranicu. Potrebujeme zistiť, kde sú légie kráľa Kennetha Eirwynna a všetko o jeho armáde.“

Chlapi na ňu hľadeli so strachom v očiach. Na to nebola zvyknutá. Nikto už viac nechcel riskovať svoj život. Zaistila im slávu a to so sebou prinášalo aj istú smrť. Svoju osobnú jednotku posielal generál všade. Najlepšia jednotka bojovala, zastrašovala búriacich sa mešťanov

a vykonávala samovražedné misie. Keď bolo treba urobiť prieskum, boli tam. Neohrozená jednotka tajomného veliteľa Noxa zvládla všetko.

No teraz netušila, čo ich čaká za Hranicou. Vedela len jedno – musela splniť svoju úlohu.

„Idem ja a potrebujem ďalších dvoch. Dobrovoľníci?“

Postavil sa Payin, mladík, ktorý sa večne usmieval a vtipkoval, a Elor, jej zástupca a najvernejší priateľ, ktorý poznal každé jej temné tajomstvo.

Lennox prikývla a chvíľu na nich hľadela, akoby to malo byť naposledy. Bola si takmer istá, že to tak je. „Od jazera prejdeme popri rieke na koňoch, pred prechodom cez Smrteľnú hranicu ich priviažeme a ďalej pôjdeme peši. Generál odhaduje, že ak Kenneth Eirwynn skutočne stojí na druhej strane, bude sa schovávať blízko zdroja vody.“ Odmlčala sa a ešte raz si prezrela desiatich chlapov, po boku ktorých bojovala dva roky a ktorým nespočetnekrát zachránila život a oni zase jej.

„Rylan, kým tu nebudem, velíš ty.“ Vysoký a svalnatý vojak prikývol a potom sa s Payinom a Elorom vybrala do temnej noci.

Cválali tak dlho, až ich obklopovala čiernočierna tma. Keď sa pred nimi začala črtať tmavá silueta mosta, zastavili, zosadli na zem a čierne kone priviazali o najbližší strom. Mlčky vykročili k rieke, príliš pokojnej a záhadnej. Veliteľka pozrela na tmavú desivú oblohu, na ktorej nesvietil mesiac ani hviezdy zakryté mrakmi blížiacimi sa zo severu. V diaľke cítili dážď. Búrka už musela zúriť nad armádou Pendragonu, bolo len otázkou času, kedy doženie aj ich.

Payin a Elor rezko vykročili po moste, no veliteľka stála a hľadela pred seba. Toto bolo to miesto, kde zanikala mágia. Už sa nemohla viac spoliehať na svoj živel, musela veriť len dýkam a ostrému nožu.

Ešte nikdy Smrteľnú hranicu neprekročila a s tým kráľ Kenneth Eirwynn určite počítal.

Musel vedieť, že pendragonské légie majú mnoho nadaných živelníkov, ktorí nikdy nevycestovali z krajiny a nikdy sa k Smrteľnej hranici ani len nepriblížili. Jednoznačne očakával, že ich náhla strata niečoho, čo bolo tak dlho ich súčasťou, dostatočne otupí. Číhal na nich za touto Hranicou ako šelma na svoju korisť.

Veliteľka Lennox Darkmorthová stála pred Smrteľnou hranicou so strachom prekročiť ju. Hranicu síce nevidela, ale cítila ju. Cítila, že niečo pred ňou nie je v poriadku, akoby vzduch zastal a čosi jej šepkal. Snažil sa jej niečo povedať. Počula hlas, ktorému nerozumela.

Lennox stále váhala, desil ju očakávaný pocit prázdnoty, keď prejde Hranicou. Pocíti, že prišla o svoju mágiu? Čo ak ju to oslabí? Alebo si to ani nevšimne?

„Lennox?“ Elor zastal a spýtavo na ňu hľadel.

Veliteľka vykročila.

„Idem.“ Opatrným krokom prekročila neviditeľnú Hranicu. Vyrazilo jej dych, akoby ju niekto hodil do vody a ona nemohla lapiť vzduch. Dopadla na kolená a pred očami sa jej zatmelo. Payin ju chytil za rameno a niečo jej vravel, no v ušiach jej pískalo. Trvalo celú večnosť, kým precitla.

„Si v poriadku?“

„N...“ zachrapčala. Zakašľala a naprázdno preglgla. Skúsila to znovu: „Nie.“

„Čo sa stalo? To tá Hranica?“

Lennox prikývla a snažila sa postaviť, ale jej roztrasené kolená nespôlupracovali, preto jej Payin pomohol. Chvíľu počkala, kým nenaбрала dost síl. Na chvíľu prestala vnímať okolie a sústredila sa na svoje vnútro, kde predtým odpočívala jej mágia. Teraz tam nebolo nič. Teda spočiatku nič necítila, no keď sa poriadne sústredila, zacítila ju. Akoby medzi jej vedomím a mágiou vznikol múr, ktorý jej bránil použiť ju.

Cítila sa bezmocne. Necítiť mágiu vôbec je desivé, no vedieť, že vnútri drieme, a nemôcť ju použiť je ešte horšie.

Opatrne sa pohla a vydali sa ďalej.

Vojaci ju nasledovali. Pohybovali sa v tienoch stromov tak ticho, že ich nepočuli ani nočné zvery. Payin uprostred dával pozor na obe strany, kým Elor ich istil zozadu. Lennox viedla, bystrila zrak i sluch.

Zrazu začula akési hlasy, zastala a dvihla ruku. Payin s Elorom ostali stáť na mieste s pohľadmi na svojej veliteľke. Otočila sa a priložila si prst na pery, potom palcom kývla na miesto, odkiaľ sa šírili hlasy. Dlaňou ukázala Payinovi, aby ostal na mieste a strážil. S Elorom sa vybrala dopredu na prieskum. Ticho a pomaly našľapovali, kým nenarazili na debatujúcu hliadku opierajúcu sa o stromy. Ukryli sa za široký kmeň a pozorne načúvali.

Vojaci sa rozprávali jazykom, ktorý Lennox počula len zopárkrát, keď do pendragonského hlavného mesta prišli obchodníci z Vendarie-nu. Spýtavo pozrela na Elora, ktorý sa k nej nahol a ticho jej tlmočil.

„Vrátilo sa ich len pár. Všetci zomreli alebo ich zajali,“ vravel jeden.

„Pendragon zajatcov neberie. Nerozprávaj hlúposti,“ odvetil druhý.

„A to vieš odkiaľ?“

„Načo by im boli,“ pokračoval Elor a čakal na odpoveď druhého vojaka.

„Možno na nejaké informácie.“

Druhý muž si nahlas odfrkol a potom pokračoval. „Kráľovná Nael-la je príliš hrdá na to, aby sa spoliehala na nevierohodné informácie z druhej či tretej ruky.“

„A ako to všetko vieš?“

„Používam zdravý rozum.“

Obaja muži na chvíľu zmlkli, a tak sa veliteľka odtiahla od svojho vojaka a kývla mu. Spoločne sa nečujne vrátili k Payinovi.

„Dve stráže,“ zašepkala. „Určite sme blízko. Nezabíjať. Obíde-me ich.“

Payin a Elor prikývli a nasledovali svoju veliteľku, ktorá zamierila ďalej od rieky medzi stromy, ktorých postupne ubúdalo. Hromy sa ozývali čoraz častejšie a blesky osvetľovali okolie. Stáli na miernom kopci, ukrytí za pňami, a pred nimi sa črtala len temná planina. Až keď blesk ožiaril svet, zistili, že hľadia na niečo, čo vyzeralo nebezpečnejšie než divoké pendragonské draky, ktoré síce už stáročia nikto nevidel, no povesti o nich sa stále šírili.

Pokiaľ oko dovidelo, stáli malé stany. Pred sebou nemali žiadnu menšiu armádu, ktorú by raz-dva porazili. Nie. Kenneth Eirwynn musel všetko už dlho plánovať. Musel vedieť, že Smrteľnú hranicu neprekročia cez kráľovstvo Myrar. Vyčkával, kým sa myš chytí do pasce, keď armáda Pendragonu vojde do jeho pazúrov. Vedel, čo robí. Neprekročil Hranicu, ale trpezlivo vyčkával na svoju korisť. Lennox to však očakávala. Pohľadom prečesávala stany a premýšľala o svojej misii, srdce jej divoko tlklo. „Nevyzerá to dobre,“ zašepkal Payin.

Elor prikývol. „Vôbec nie.“

Obaja pohľadom pokynuli na veliteľku, no skôr než stihla odpovedať, začula známy zvuk. Keď jej ponad hlavu presvišťala ostrá čepeľ noža, práve včas sa skrčila.

„Utekajte!“ zvrieskla na svojich vojakov, ale jej hlas zanikol v hlasnom hrome, za ktorým sa hneď spustili kvapky dažďa. Konečne prišla búrka. Zopakovala rozkaz, Elor aj Payin však vytiahli svoje zbrane odhodlaní za svoju veliteľku zomrieť. Vtedy sa na nich vyrútili vojaci.

Lennox vytasila svoje dve dýky z pošiev na chrbte a boj sa začal. Kým prvého protivníka porazila ľavou zadnou, druhý odolával. No Lennox sa pre boj narodila. Mala ho v krvi. Uhýbala sa a švihala, akoby dýky boli súčasťou jej tela.

Vojakov pribúdalo, a tak rýchlo pozrela na svojich mužov. Obaja urputne bojovali. Skoncovala to s ďalším a rozbehla sa im na pomoc. „Musíte odísť!“ kričala na nich, keď odrážala útok ďalšieho vojaka, ktorý jej vběhol do cesty.

Zasekla dýku svojmu súperovi do krku a poslednýkrát zrevala: „Vypadnite! To je rozkaz!“

Payin na ňu krátko pozrel, potom od seba odkopol nepriateľa a rozbehol sa preč. Lennox si vydýchla. Vedela, prečo chceli ostať. Bojovali bok po boku už tak dlho, kryli sa navzájom a nikdy nikoho nenechali v štiche. No teraz museli odísť. Nielen preto, aby oznámili veleniu, aký rozsiahly tábor Vendarienu na nich čaká za Hranicou, ale aj preto, aby všetci vedeli, že prežila. Že hoci tento boj prehrá a stane sa zajatkyňou, stále žije.

Elor však ďalej bojoval. Lennox sa naňho chystala znova zakričať, keď ju ktosi potiahol za vlasy. Dopadla na zem a rýchlo sa odkotúľala nabok, keď sa meč zapichol tesne vedľa nej. Nohami vojaka zhodila na zem a skočila naňho. Chvíľu zápasili v blate, kým Lennox nenahmatala svoju dýku. Hrotom sa dotkla jeho krku, potom zatlačila. Ostriem zmizlo v mužovom hrdle a z úst mu vyšiel chrapot.

Nestihla sa ani postaviť zo zablatenej a premočenej zeme, keď jej ktosi priložil ostrú čepeľ na bok tváre, presne na miesto, ktoré jej prednedávnom zašila zvedavá liečiteľka. Už-už sa chcela zahnať, ale potom sa obzrela. Viac ako desiatka vojakov v strieborno-modrej zbroji stála a pozorovala ju. Nemala šancu. Nemohla zomrieť, musela prežiť. Zvalila sa na pravý bok, zahнала sa dýkou a narazila na ďalší kov.

Elor kľáčať na kolenách s rukami za chrbtom, nožom na krku a obklúčený ďalšou desiatkou vojakov. Sledoval každý jej pohyb. Rýchlo vyskočila, teraz už otočená k svojmu protivníkovi čelom, pripravená bojovať. Pred ňou sa však naskytl zvláštny výjav.

Vojak na ňu mieril hrotom dlhého a mohutného meča zakončeného medenými krídlami a hruškou, ktorá mizla v ruke zakrytej čiernou rukavicou. Jeho zbroj vyzerala, akoby mala čo-to za sebou a zažila viac bojov než veliteľka. Nežiarila tak, ako zbroje ostatných vojakov. Sivé pásy cez hrud' boli plné zbraní, spoza kyrsu mu vytŕčala modrá látka a ramená zdobili medené krídla podobné tým na meči. Jeho vlasy boli

to, čo ju donútilo zovrieť rukoväť svojej zbrane silnejšie. Boli biele ako zasnežené kopce v Pendragone.

Pred ňou stál samotný kráľ Vendarienu, Kenneth Eirwynn.

Podvihla dýku a zamierila mu na hlavu. Zopár vojakov sebou trhlo, no ostali na mieste. Kráľ sa zasmial. Nebol to melodický, veselý a príjemný smiech, skôr hrubý a strašidelný.

„Predpokladám, že ste ten slávny Nox, o ktorom sa šíria chýry až vo Vendariene,“ prehovoril v jej jazyku.

„A ja predpokladám, že ste ten kráľ, ktorého meno je v Pendragone dávno zabudnuté,“ odpovedala mu, stále mieriac na jeho zarastenú tvár.

Kenneth Eirwynn sa opäť zasmial. „Nebojte sa o moju popularitu. Keď sa ľudia vo svete dozvedia, že najväčší zabijak je pod zámkou a ja som ten, kto ho zajal, hneď budú opäť poznať moje meno.“

„Ak sa toho dožijete,“ zaútočila skôr, ako vetu dopovedala. S ľahkosťou jej výpad odrazil. Čepel udierala o čepel, zdalo sa, že to bude Lennoxin márný pokus, no keď kráľ odrazil útok, s prekvapením zistil, že tento boj nebude jednoduchý. Jeho protivníčka bola veľmi šikovná šermiarka a bojovníčka, vyhla sa každému jeho útoku. Pokúšala svoje šťastie a zisťovala, aký silný bol kráľ Vendarienu. Nesmela zomrieť, slová, ktoré musela povedať, mala na jazyku, ale nedokázala ich vysloviť. Tak dávno nenašla protivníka, ktorý by sa jej vyrovnal. Teraz stál jeden pred ňou a ona si nemohla pomôcť.

Keď ju kráľ nečakane zasiahol do pravej ruky, odohrало sa hneď niekoľko vecí naraz. Kým ona skríkla od bolesti, Elor zreval: „Veliteľka!“ Nato sa kráľ zarazil a obzrel sa na pendragonského vojaka. Lennox to využila a dvomi rukami uchopila dýku, ktorou ranila kráľa do nechráneného boku.

S bolestnou grimasou odskočil a s hnevom v očiach sa na ňu vyručil. Dopadla tvrdo na chrbát, až sa jej na chvíľu zastavil dych. Práve v tomto okamihu pocítila najsilnejšie nutkanie odpútať svoju mágiu

a použiť ju. Vytvoríť si pred sebou štít či jednu myšlienku pochovať kráľa a jeho vojakov pod váhou zemin.

Kenneth dvihol meč a chystal sa ho do nej zapichnúť. Zopakovala manéver ako pri svojej predošlej obeti a nohami ho podkopla. Dopadol na zem, rovno vedľa nej. Voľnou rukou ju schmatol za vlasy a odsotil. Privalil ju vlastnou váhou ťažkého tela, ale Lennox sa nevzdala. Kolená vopchala medzi svoju a jeho hrud'. Chcela ho odlačiť. Kráľ sa jej snažil priklincovať zápästia do zeme. Kovovou rukavicou mu prešla po tvári a zápästí, čo na ňom zanechalo krvavé stopy, no on sebou len mykol a nepustil ju.

Napokon sa mu podarilo roztvoriť jej kolena, čím jej dopadol presne medzi nohy. Predlaktie jej oprel o krk a zahľadel sa do jej rôznofarebných očí.

Otvorila ústa, konečne sa chystala vysloviť slová, čo mala na jazyku, ale bolo neskoro.

„Pospi si.“ Kenneth jej zatlačil na hrdlo. Chvíľu nevedela dýchať, no potom upadla do bezvedomia.

PRVÁ ČASŤ

ĎALEKO
OD HRANICE

Prvá kapitola

Pred tromi rokmi

„**N**o konečne ma naša slávna kráľovná prijala,“ Lennox Darkmorthová vošla do komnát kráľovnej Naelly, vládkyne kráľovstva Pendragon a jej najlepšej kamarátky.

Mladá kráľovná stála uprostred izby, obskakovali ju krajčírky a upravovali jej dlhú fialovú róbu. Nádhernú, stvorenú pre vládkyňu. Dlhé biele vlasy mala prehodené cez plece a neustále si nimi prechádzala prstami, ako to robila už od malička. Presne takto ju jej najlepšia kamarátka poznala, večne vyparádenú, s rukami vo svetlých prameňoch.

Naella sa usmiala a odhalila dokonalé rovné biele zuby. „Lennie!“ zvýskla a vykročila ku kamarátke. Hoci mala stáť rovno a nehýbať sa, krajčírky mlčali, pokorne stiahli ruky, sklopili zrak a čakali.

Lennox vstúpila priateľke do náručia a obe sa dlho objímali. Po hodnej chvíli sa od seba odtiahli. Nevideli sa skutočne dlhý čas, keďže kráľovná mala neustále veľa povinností. Celé týždne strávila v najväčšom prístavnom meste Asheia, oproti ktorému sa nachádzal Ostrov Saany, patrónky Pendragonu, kde sedemnásťročnú Naellu pred rokom korunovali. Odkedy jej na hlavu oficiálne položili korunu, strávila v Sirathe len krátky čas. Každého nového pendragonského panovníka totiž po korunovácii čakala dlhá cesta, počas ktorej navštevoval dôležité sídla kráľovstva, aby sa stretol so svojím ľudom, ktorý mu prisahal vernosť. Cesta sa vždy začínala a končila na Ostrove Saany,

kde boli korunovaní a zároveň pochovaní všetci panovníci. Bolo to posvätné miesto Pendragonu.

„Nevidela som ťa veľa! Pozrime sa na teba. Stále mrzutá, čierno-vlasá a neupravená. Nezmenila si sa.“ Naella sa zasmiala a vrátila sa späť medzi tri krajčírky, ktoré sa opäť pustili do práce.

Lennox s úsmevom pokrútila hlavou a začala sa prechádzať po obrovskej miestnosti. Komnaty tvorila miestnosť s posteľou, predsieň so sedačkami prepojená s menšou jedálňou, dvere vedúce do kúpeľne a ďalšie do obrovského šatníka. Okrem toho, rovno oproti vchodu viedli presklené dvere na menšiu terasu. Presne takto si to Lennox pamätala. Ani po korunováci Naella nezmenila svoje komnaty, hoci jej otec, bývalý panovník, mal oveľa väčšie. Už ako dieťa ospevovala krásne dvojposchodové komnaty svojich rodičov, kam aj napriek tomu, že bola princeznou, nemohla vojsť len tak bez pozvania. Teraz patrili jej matke a ona jej nechcela vziať to posledné, čo jej ostalo, keď už prišla o manžela, synov a titul kráľovnej. Naella sa preto často cítila previnilo.

Oči jej padli na dekorácie. Malé biele sošky v tvare ženských postáv, dlhý obraz so zamrznutou krajinou, zrkadlo s čiernym rámom plným ornamentov, do ktorého sa pozrela a rukou si uhladila čierne vlasy rozfúkané ľadovým pendragonským vetrom.

„Nie som neupravená, len pri tebe vždy vyzerám ako kydač hnoja. Veď sa na seba pozri. Vlasy máš snáď ešte belšie, bezchybnú pokožku a dokonalé šaty.“ Mávla rukou na kamarátku, ktorá ju sledovala svetlými očami.

„Kam sa chystáš?“ pokračovala Lennox.

Naella prekrútila oči. „Nechodíš snáď medzi ľuďmi? Zajtra je v paláci ples.“

„Pri akej príležitosti?“

„To oznámim až zajtra.“ Kráľovná opäť vystúpila spomedzi krajčírov a zamierila k stolu, na ktorom mala položený vysoký pohár na

stopke s krvavočervenou tekutinou vo vnútri. Odpila si a pohľadom ďalej sledovala kamarátku. „Nedostala si pozvánku?“

Lennox pokrútila hlavou a podišla k Naelle. Vyrhla jej pohár z ruky a odpila si. Trpká tekutina sa jej rozliala v ústach, a keď prehltla, vyšlo v nich a tvár jej zahorela. Ešte pred pár rokmi vypili čokoľvek, čo sa im podarilo potiahnuť z kráľovskej zbierky, no teraz si Naella zjavne potrpela na kvalitu.

„Určite som ťa pozvala.“ Naella si vzala pohár a dopriala si poriadny dúšok. „Poviem slúžke, nech ti donesie pozvánku.“ S pohárom v ruke sa vybrala k dverám, vedľa ktorých trčali zo stropu tri tmavé laná. Potiahla za ľavé. Nič sa nestalo, no Naella sa otočila a vrátila sa medzi krajčírky. „Myslela som si, že o tom vieš, preto som ťa zavolať. Mám pre teba darček.“

„Darček?“ Lennox usadená na gauči sa okamžite vystrela a usmiala od ucha k uchu. „Aký darček? Prečo mi dávaš darček?“

Vtom však ktosi zaklopal na dvere.

Do miestnosti vstúpilo mladučké nenápadné dievča.

„Prines od Jarrah pozvánku. Tuto moja kamarátka,“ ukázala na Lennox, „žiadnu nedostala, takže jej ju odovzdám osobne.“

„Áno, vaše veličenstvo.“ Dievčina sa uklonila a odišla z miestnosti.

„Takže,“ Lennox sa napila, položila pohár na stôl a vyskočila na nohy. „Počula som slovo darček, no nič tu nevidím.“ Pomalými krokmi mierila ku kamarátke. „A veľmi sa teším, pretože dávaš najlepšie darčeky.“

„Lebo som kráľovná a môžem si to dovoliť.“ Naella mávla rukou. Luskla prstami tesne pri tvári jednej z krajčírok. „Dones tie šaty,“ prikázala.

Chudučké dievča zmizlo za dvojkridlovými dverami a vrátilo sa s veľkou čiernou krabicou.

Lennox si vzala škatuľu od krajčírky, ktorá sa pokorne vrátila k práci, položila ju na hebký gauč a otvorila veko.

Onemela. Vnútri boli dokonalé šaty čiernej farby ako stvorené pre ňu. Lennox prešla rukou po kamienkoch, ktoré vytvárali podobné vzory ako mali Naelline šaty. S úsmevom sa na kamarátku vrhla a potom sa utekala obliecť. Z izby vyšla ako pravá žena, žiadne vychudnuté dievča bez kriviek. Obtiahnuté šaty s rozparkom na jednej strane odhaľovali výrazné kľúčne kosti. Jej havranie vlasy k nim dokonalo pasovali.

„Sú krásne,“ zašepkala a dlaňami prechádzala po látke. Hľadela do zrkadla a nemohla sa na seba vynadívať.

Naella sa postavila vedľa nej a jednou rukou ju objala okolo pásu. „Pozri, sme ako sestry.“ V šatách s rovnakým vzorom a podobne vysokými postavami tak naozaj vyzerali. Len vlasy mali úplne rozdielne. Kým kráľovná mala netypickú bielu, ktorá žiarila ako mesačný svit na nočnej oblohe, Lennox zdobili rovnako dlhé tmavé kadere. Ako noc a mesiac.

Niektó zaklopal.

„Áno?“ zvolala Naella a natočila sa k dverám.

Do miestnosti znova vošla slúžka a čosi niesla v ruke. So sklopeným pohľadom podala svojej panovníčke zvitok.

„Ja, kráľovná Naella z rodu Amaranthine, pozývam Teba, Lennox Darkmorthová, na môj ples.“ Veľavýznamne podala zvitok kamarátke, ktorá sa smiala nad Naellinou vtipnou vážnosťou.

Odstránila kožený pás s kráľovskou pečatou a roztvorila zvitok. Očami zbežne prešla po úhľadnom čiernom písme s miestom a časom konania. „Takže sa nedozviem, prečo takto narýchlo usporadúvaťš ples?“ Lennox sa opatrne usadila, odložila zvitok na stôl a vzala si svoj pohár.

Naella sa vrátila na miesto a mávla na krajčírku, ktorá jej z najbližšieho stolíka podala víno. „Ak by ti tvoja matka odovzdala poštu, vedela by si o ňom už dávno.“

„Možno ju ani neprevzala. Možno len poslíček zabľúdlil,“ obraňovala Lennox matku.

Kráľovná si odfrkla. „Prosím ťa, veľmi dobre vieš, že ma tvoja matka nenávidí, rovnako ako polovica kráľovstva, ktorá by radšej videla na tróne môjho brata. Nikdy neschvaľovala naše kamarátstvo a už vôbec nie teraz, keď je koruna moja.“

Naella mala pravdu. Taeliyah, Lennoxina matka, nikdy nesúhlasila s tým, aby ju otec ako malú brával do paláca hrať sa s Naellou. Nielenže Taeliyah patrila k tej časti ľudu, ktorá otvorene vystupovala proti spojeniu Rayny Eirwynnovej a Wallona Amaranthina, rovnako odmietala veriť, že Naella je skutočná kráľova dcéra.

V Pendragone sa o Naele povrávalo kadečo, a to hlavne pre jej výzor, ktorý podedila po matkiných predkoch z rodu Eirwynn. Na rozdiel od nej, jej bratia niesli typické črty rodu Amaranthine – tmavé vlasy a oči. Chýry o Naele sa šírili ako jed, jedny nepravdepodobnejšie ako druhé. Napríklad o tom, ako kráľovná Rayna podvádzala kráľa s vlastnou rodinou z Vendarienu. Iní tvrdili, že ju kráľovná Rayna splodila vďaka mágii.

Naella sa totiž narodila nečakane, ako blesk z jasného neba. Kráľ Wallon túžil po mnohých deťoch, aby sa uistil, že koruna ostane v jeho línii a nedostane sa k vzdialenej rodine, po dvoch synoch však jeho žena dlhé roky nedokázala otehotnieť. Za Raynou prichádzali liečitelia z celého Pendragonu, kráľ poslal dokonca aj po liečiteľov z Vendarienu, no bezúspešne. Nik nevedel prísť na dôvod, prečo kráľovná nedokáže počať. Napokon to vzdali. Kráľ Wallon vytrénoval svojich dvoch synov najlepšie, ako vedel. Zohnal pre nich najlepších učiteľov a cvičiteľov. Jeden z nich sa mal stať budúcim panovníkom.

O desať rokov kráľovná Rayna napokon otehotnela. Všetci volali na slávu a oslavovali zázrak, ktorý sa udial v kráľovstve. Narodilo sa jej však bielovlasé dievčatko. Nieslo na sebe najznámejší znak kráľovského rodu Vendarienu – jej maličkú guľatú tvár zdobili nielen svetlé vlásky, ale aj bledosivé oči, ktoré nezdedila ani po matke, ani po otcovi.

Kráľ Wallon uveril rečiam, Raynu obvinil z cudzoložstva a dcéry sa zriekol. Naella sa stala odvrhnutou princeznou. Kráľ venoval všetku lásku len synom, z ktorých sa stávali mocní bojovníci. Naelle prejavovala lásku len Rayna, no postupom času sa v jej správaní čosi zmenilo. Obviňovala Naellu zo všetkého – že si kráľ našiel milenkú, že ju poddaní nenávideli, že nikoho nemala. Mala len svoju dcéru, ktorú každým dňom v samote prestávala milovať.

Keď si koruna vybrala práve Naellu, časť kráľovstva bola pobúrená. Nechceli kráľovnú, ktorá bola spojená s Vendarienom, naopak, celé kráľovstvo milovalo Wallonových synov a oslavovalo ich silu, to jeden z nich mal byť kráľ, pravý Amaranthine. No magická koruna si sama vyberala najvhodnejšieho nástupníka na trón spomedzi panujúceho rodu, a keď si raz vybrala, nebolo cesty naspäť.

Hoc odvtedy prešiel rok, v kráľovstve sa stále našli poddaní, ktorí túžili po inom panovníkovi. Aj napriek tomu, čo všetko už Naella dokázala – či už to bolo rozšírenie námornej flotily, obnovenie obchodu s južným Zetharom, ktorý jej otec zakázal, alebo potlačenie nepokojov v pendragonskej kolónii Myrar.

„Ale neboj sa, po plese ma budú všetci milovať, aj tvoja matka.“ Naella si zamyslene odpila z vína.

Obloha za oknom už bledla, keď obe dievčatá ležali v posteli a spomínali na dávne časy. Život býval jednoduchší, trápilo ich len, s ktorou hračkou sa budú hrať. Teraz mali obe iné starosti.

„Pamätáš, keď sme mali štrnásť, ukradli sme z kuchyne rum a opili sa už z prvých hltov? Ja som potom nevedela kontrolovať svoje schopnosti a všade lietali šperky?“ spomínala Naella.

„A ja som sa tak veľmi smiala, až som sa pocikala rovno v tvojej posteli.“ Obe sa rozosmiali.

Lennox sa pregúľala na chrbát, vlasy rozprestreté okolo hlavy ako lúče slnka. Utréla si slzy smiechu. „Moja najobľúbenejšia spomienka je aj tak tá, keď si ukradla korunu a museli ťa naháňať po celom paláci.“

„Och!“ Naella sa zasmiala. „Otec hrozne zúril. Hneď potom nám zakázal vstúpiť do ich izby. Ako keby sa mu tá koruna nevrátila hneď sama, stihla som s ňou prebehnúť len pár chodieb, než mi zmizla z rúk. A v skutočnosti to bol tvoj nápad!“ obvinila kamarátku.

Tá s rehotom dvihla ruky v náznaku vzdávania sa. „Musím však uznať, že si bola odvážna, keď si na to pristála. Máš môj obdiv.“ Potľapkala Naellu po stehne.

„Ďakujem, ďakujem, ty zlá potvora.“

„Aká som ti potvora?“

„Vždy si bola. Veď komu inému by napadlo ukradnúť kráľovskú korunu? A kto chcel vziať ten rum z kuchyne? A pamätáš sa, ako si mi navrhla prefarbiť si vlasy na čierne a skončilo sa to... no, katastrofálne?“

Lennox sa s nevinným chichotom posadila a oprela vedľa kamarátky. „Keď to takto zhrnieš, možno som tak trochu potvora, ale ty tiež! Každý si myslel, že si namyslená princeznička, a tak si sa aj chovala. Už si zabudla, ako si prikázala slúžke, aby ti vypratala celý šatník a potom si jej oznámila, že si si to rozmyslela a chceš to mať presne tak ako predtým?“

„Keď ten kráľovský život je taký nudný.“ Naella namyslene zatiahla a zagúľala očami. „A osamelý,“ doplnila po chvíli.

„Stráža a slúžka ti nebodaj nestačia?“ zažartovala Lennox.

Naella sa však tvárila vážne. „Viem, že žartuješ a myslíš si, že ma chápeš, ale nikto to nechápe,“ povedala tichšie.

Lennox ju chytila za ruku a Naella pokračovala. „Ak sme si niekedy mysleli, že nie sme slobodné, lebo nás rodičia strážia, to je nič oproti životu kráľovnej, Lennie. Nikdy nie som sama, ale zároveň sa cítim taká osamelá! Tento rok bol jeden z najťažších a najlepších zároveň. Tá zodpovednosť, ktorú cítim, je desivá, ale...“

„Ale?“ Lennox ju nabádala ďalej.

„Niekoho som stretla.“

„Čože? Okamžite hovor! Kto to je? Čo robí? U Saany, hovoríš to tak skleslo, že to asi nedopadlo dobre.“

„Presne to ti vravím, byť kráľovnou je osamelé. Aj keď si myslíš, že si našla niekoho, s kým si vieš predstaviť život, on nechápe to, čo prežívaš.“

„Čo tým myslíš?“

„Som kráľovná, Lennie. Len veľmi málo mužov chce byť mužom kráľovnej. Prísť o svoju slobodu, o svoju prácu, zostať bez skutočných právomocí.“

„Takže ste to ukončili?“

„Neviem.“

Lennox jej stisla ruku. „Tak mi o ňom niečo povedz.“

„Nemôžem,“ zašepkala a prstami bezmyšlienkovite prechádzala po retiazke, ktorá jej visela na krku. „Nechcem ho ohroziť.“

Lennox trochu urazene pokrútila hlavou. „Vau, ty si sa hádam fakt zamilovala.“

„Možno, ale na tom nezáleží,“ pokrčila plecami, „pretože láska nie je podstatná, teraz som kráľovnou a musím sa postarať o svoj ľud a presne to aj urobím.“

„Čo tým myslíš?“ opýtala sa Lennox.

„Dozvieš sa zajtra,“ žmurkla na ňu. „Mám ťa rada, Lennie. Som rada, že si prišla.“

„Aj ja teba,“ usmiala sa Lennox s privretými očami.

A keď slnko vyšlo, vietor zadul silnejšie a tmavé závesy zaviali, obe dievčatá zaspali pokojným a ničím nerušeným spánkom.

Druhá kapitola

Lennox a Naella kráčali ruka v ruke k slávnostnej sále. Opäťky im klopali na kamennej podlahe dlhej tmavej chodby lemovanej stĺpmi a čiernymi baldachýnmi. Za nimi kráčala Naellina stráž spolu s jej poradkyňou Jarrah. Z vonku do chodby doliehali hlasy desiatok či stoviek ľudí prichádzajúcich kočmi na ples.

Dokráčali k obrovským dvojkrídlovým dverám, ktoré viedli do vstupnej haly, a zastavili sa. Naella sa otočila k Lennox a biele vlasy sa jej vo svetle lampášov zaligotali. Zľahka ju objala, aby si nepokazili účesy a nepokrčili šaty, potom ju chytila za obe ruky a odtiahla sa.

„Uvidíme sa vnútri, musím sa ešte porozprávať s radou. Zatiaľ si to uži so všetkými sexi vojakmi, ktorí tam budú.“ Šibalsky na Lennox žmurkla.

Tá sa zasmiala a prekrútila oči. „Prosím ťa, matka by ma zabila. Musím si predsa vziať niekoho s dobrým menom,“ povedala napodobňujúc matku. Pustili sa a Lennox dodala: „Takže ťa uvidím, až keď všetkým ohlásíš to veľké prekvapenie?“

„Áno. Dúfam, že sa budeš tešiť so mnou. A snáď na mňa potom nepravníci konečne zmenia názor. A aj tvoja matka.“ Zasnene sa posmiala. Lennox pichlo pri srdci. Koruna si Naellu predsa vybrala sama, tak prečo niektorí ľudia v kráľovstve stále neboli spokojní? „Musím už ísť a ty sa bež zabávať. Nech niečo nezmeškáš,“ usmiala sa na ňu.

Lennox prešla dvojkrídlými dverami a hneď ju ovanul studený vzduch. Stála na balkóne, ktorý lemoval miestnosť, a tak mala výhľad na prichádzajúcich hostí, ktorí vstupovali do rozsiahlej kruhovej haly po okrajoch obkolesenej mohutnými stĺpmi podopierajúcimi balkón. Na každom bol pripevnený malý čierny drak držiaci v papuli lampáš.

Hostia okamžite upriamili pohľad dohora na neviditeľný strop, bol totiž taký vysoký, že tam nesiahalo svetlo. Zdalo sa, že sa nad nimi týči bezhviezdna obloha, čo len podtrhovalo temnosť a veľkoleposť paláca.

Zopár hostí sa zastavilo pri snehobielom súsoší uprostred haly, niektorí sa dokonca uklonili. Vyobrazovalo kráľa Draegana a jeho ženu Arlin, najslávnejších a najdlhšie vládnuvúcich panovníkov Pendragonu. Takmer pred tristo rokmi Draegan Amaranthine vtrhol so svojou armádou na územie Zetharu, kde práve zúrili nepokoje, a podnikol rozdelenie dvoch kráľovstiev na súčasných osem, z ktorých štyri sa stali kolóniami Pendragonu – Halsgrof, Myrar, Fjoll a Arnarhvall. Jeho nasledovníci územia postupne stratili. Kráľa Draegana tak ľudia neustále oslavovali, pretože to bol panovník, ktorý sa nebál ísť sám do vojny a bojovať po boku svojich vojakov. Arlin a Draegan boli súrodenci, ktorí sa rozhodli zachovať najčistejšiu rodovú líniu, preto sa vzali. A kým Draegan bojoval v Zethare, jeho žena viedla kráľovstvo rovnako dobre ako predchádzajúci či nastávajúci králi.

Lennox sa oprela lakťami o čierne kamenné zábradlie a chvíľu sledovala dav, ktorý sa dnu valil cez obrovské ebenové dvere. Na ples prišiel každý, kto v kráľovstve niečo znamenal, či už bohatí a vplyvní ľudia, armádni velitelia alebo členovia rady.

Chýbali len jej rodičia. Matka, nepriateľka koruny, určite neplánovala prísť. A otec už dávno prestal chodiť na podobné zhromaždenia, nie však z rovnakého dôvodu ako jej matka.

Medzi hosťami Lennox spoznala pani Yasmin, majiteľku známeho nevestinca Jazmín, lorda Saffrona Qoina, zástupcu mesta Ashea, či generála Wallicka, ktorý nahradil vo funkcii jej chorého otca.

Po hodnej chvíli sa narovнала a opatrne zišla po schodoch, držiac si čierne šaty v jednej ruke, kým tou druhou zľahka prechádzala po zábradlí. Ocitla sa v dave, ktorý ju viedol do dlhej chodby a vzápätí cez ďalšie mohutné dvere do priestrannej slávnostnej sály.

Nebola tu prvýkrát, no vždy ju majestátnosť tejto miestnosti ohromila. Aj túto sálu lemoval balkón s čiernymi stĺpmi. Pokrývali ich fialové baldachýny a medzi nimi viselo mnoho obrazov zachytávajúcich zamrznutú krajinu Pendragonu či portréty kráľovskej rodiny. Rámy vyrobili z tmavého kovu vytepaného do rôznych ornamentov, ktoré na sivej stene takmer zanikali, no o to viac vynikli svetlé maľby.

Rovnaké kovové ornamenty zdobili aj trón na konci sály, ktorý stál na vyvýšenom stupienku za dlhým stolom, odkiaľ mala kráľovná výhľad na tanečný parket. Z plafónu viseli sklenené lustre s fialovými drahokamami ligotajúcimi sa vo svetle sviečok, ktoré sa vďaka vánku prichádzajúcemu z chladnej haly mierne hýbali.

Celá sála sa leskla. Podlaha, lustre aj naleštené okná či tácky plné pohárov, ktoré nosili čašníci pomedzi ľudí. Niektorí hostia už sedeli za okrúhlymi stolmi okolo tanečného parketu, iní stáli uprostred a v skupinkách sa zhovárali.

Lennox sa prechádzala po miestnosti a nechtom poklepkávala po sklenenom pohári, ktorý si vzala od čašníka. Napokon sa zastavila pred jedným z mnohých obrazov zavesených na tmavej stene. Pozorujúc ho si odpila z vína. Maľba zachytávala kráľa Wallona so ženou Raynou. Wallon sa tváril nesmierne vážne, jeho dlhé šedivejúce čierne vlasy mu sčasti zakrývala koruna – tá, ktorú teraz pyšne nosila Naella –, padali mu poza plecia a schovávali sa za jeho širokým telom. Zvierať opierky na ruky, akoby to bola jeho jediná záchrana pred útrpným pózovaním na nejaký obyčajný obraz, ktorý bude zavesený kdesi v slávnostnej sále, kde naňho ľudia natrafia iba náhodou.

Rayna sedela vystretá, na tvári jej pohrával veľmi jemný úsmev, ktorý v skutočnosti mohol byť len hrou tieňa. Biele vlasy mala úhľadne

zapletené do vrkoča prehodeného cez jedno plece zakryté hrubou kožušinou. Vyzerala presne ako Naella, len o čosi staršie a s modrými očami. Wallon pôsobil skôr ako jej otec než manžel.

Vedľa Rayny stál hrdó a pyšne mladý chlapec, vystretý, s rukami za chrbtom a nohami mierne rozkročenými. Pripomínal viac nevyzreteho vojaka než príslušníka kráľovskej rodiny. S ulízanými tmavými vlasmi zastrčenými za ušami a cestičkou v strede vyzeral náramne smiešne. Jemu sa to však páčilo, pripadal si taký dôležitý. Lennox ho poznala veľmi dobre. Garth ju a Naellu v detstve neustále terorizoval. Často nechával svojej sestre v posteli mŕtve krysy či iné zvery, alebo rovnó kusy surového mäsa. Raz jej dokonca odrezal vrkoč a hodil ho do ohňa. Lennox pri tom nebola, na jeho šťastie, inak by ho určite rozštvrtila holými rukami. Nenávidela ho rovnako ako on ju a svoju sestru. Keď sa, hneď po tom, čo si koruna vybrala Naellu, zabil, nebolo jej to ľúto. Krvilačne a veselo sa usmiala, pretože jej kamarátke už nikto neprekážal v tom, aby ukázala, koľko sily sa v nej skrýva.

Zarros, mladší z Wallonových synov, stál po otcovom boku. Aj napriek tomu, že bol od Gartha len o rok mladší, bol od neho o celú hlavu nižší a ani zďaleka nevyzeral tak uhladene. Rovnaké čierne vlasy, ako mala celá línia Amaranthine až na Naellu, mu ledabolo padali do tváre a trčali všade okolo hlavy. Vyzeralo to, akoby sa ho niekto snažil proti jeho vôli učesať, no on si vlasy naschvál postrapatil. Stál v pozore ako jeho brat, ale vyzeral uvoľnenejšie a unudenejšie. Zarros bol pre Lennox vždy hádankou. Nepoznala ho dobre, pretože väčšinu času trávil v knižnici s nosom stále v knihách. Niekedy ho však Garth vyprovokoval a mlátili sa alebo spoločne útočili na Naellu. Netušila, kde ležala jeho lojalita. No teraz na tom nezáležalo. Pred pár mesiacmi odišiel na cesty a odvtedy ho nevidela.

Lennox sa usmiala, keď pohľadom konečne zablúdila k najmladšiemu členovi kráľovskej rodiny. Naella stála vedľa Rayniných kolien, usmievala sa od ucha k uchu a biele neskrotné pramienky jej trčali

z dvoch zapletených vrkočov. Lennox si nevedela predstaviť, že s takým šibalským úsmevom dokázala stáť na mieste. Maliar musel pracovať veľmi rýchlo. Rozhodne práve to spôsobilo Wallonovu mrzutosť zachytenú na spoločnom portréte.

„Slečna Darkmorthová!“

Lennox sa otočila a za sebou zbadala v kruhu stáť členov rady. *Takže o chvíľu príde aj Naella*, pomyslela si, keď k ním vykročila.

„Dúfali sme, že vás tu stretneme. Od korunovácie sme vás videli naozaj zriedka,“ pokračoval Lord Garvis, ktorý sa na ňu usmieval spod šedivých fúzov.

„Lord Garvis, lordi,“ Lennox sklonila hlavu v náznaku úcty a potom vyčarovala falošný úsmev. Rozhovory s ostatnými členmi rady, s ktorými otec pracoval, nemala práve v láske, hlavne keď posledné mesiace nechodil na porady. „Pekný večer. Ako sa vám zatiaľ páči ples?“

„Och, ešte sme sa ani nestihli poriadne poobzerať, mali sme totiž poradu s kráľovnou, no hádam sa po oznámení jej veličenstva rozpúta zábava, ktorá nám tu tak chýba,“ odpovedal.

Čo to len Naella plánovala oznámiť? zaujímalo Lennox.

„Ako sa má váš otec?“ zapojil sa do konverzácie lord Cirden.

Lennox pokrčila plecami, nechcela sa s nimi rozprávať o otcovi. „Má sa už lepšie, potreboval si len oddýchnuť. Verím, že od ďalšieho mesiaca príde na stretnutia s novou energiou!“ zaklamala s úsmevom.

V skutočnosti ho noha neustále bolela a choroba, ktorú chytil pred niekoľkými týždňami, sa ho nechcela pustiť. Keď ho skolili horúčky, prestal chodiť na porady. Lennox s matkou si mysleli, že zomrie. Nakoniec však Naella poslala svojich liečiteľov, ktorí mu ako-tak pomohli.

Jej otec Anthurius Darkmorth bol bývalý generál pendragonskej armády. Začal ako obyčajný radový vojak, ktorý sa vypracoval až na samý vrch vojenskej hierarchie a spriatelil sa s kráľom. Ich priateľstvo bolo také silné, že jej otec dokonca učil bojovať Wallonových synov. Lennox brával so sebou, a tak sa spoznala s Naellou. Bojové hodiny

tajne sledovali a niekedy, keď sa nad nimi jej otec zľutoval, trénoval aj ich.

Anthurius nebol len nadaný šermiar, ale aj vojnový hrdina. Všetci si pamätali, ako porazil kentauri kmeň, ktorý zaútočil na Myrar. Jeho vojenské taktiky sa dokonca vyučovali. Pri jednej z jeho posledných misií v Myrare ho však pri Lese dryád ťažko ranili. Magické zranenie dryády takmer neprežil, zachránila ho len čarodejnica, ktorú za ním kráľ poslal. Hoc sa rana zahojila, mágia v ňom zanechala niečo, čo ho postupne zabíjalo a čo sa už nedalo zvrátiť. Keď sa vrátil do Pendragonu, kráľ ho vymenoval za svojho poradcu, venoval mu miesto v rade a na jeho miesto dosadil nového generála – Wallicka.

„To sú skvelé správy!“ zvolal lord Garvis nadšene. „Porady bez neho nie sú ono, chýbajú nám jeho historky z bojov.“

Tentoraz sa Lennox usmiala úprimne. Aj jej chýbali. Keď bola mladšia a otec bol doma, pred spaním jej rozprával príhody. Taeliyah bola zhrozená, keď počula, čo za krvilačné príbehy jej vrazil, no Lennox bavili. Ako bojoval s kentaurami, ako zachránili dedinu v Dračom pohorí od vlkolakov. Ako jeho mužov zlákal spev sirén na Zakliatych ostrovoch a niektorých už nikdy nenašli. Iba vďaka týmto príbehom cestovala po svete, čo inak nemohla.

Skôr než Lennox stihla odpovedať, hudba v pozadí utíchla a ozvali sa tri hlasné buchnutia nasledované mužským hlasom, ktorý oznamoval príchod kráľovnej.

„Jej veličenstvo Naella z rodu Amaranthine, kráľovná Pendragonu, vládkyňa Zakliatych ostrovov, verná služobníčka bohyne Saany, najvyššia veliteľka armády a hlava Spoločenstva ďalekých kolónií.“

Keď Naella vstúpila cez dvere za trónom a vznešeným krokom predstúpila pred stôl, všetci v sieni pred ňou pokľakli. Ozvali sa ďalšie tri hlasné buchnutia. Ľudia vstali a venovali pozornosť kráľovnej.

„Vitajte,“ prehovorila Naella s úsmevom a ruky rozťahla v náznak prijatia.

Lennox sa usmiala a bola na kamarátku pyšná. Neverila, že ešte nedávno bola princeznou, s ktorou sa tajne vykrádala von na meštianske zábavy, a teraz vládla celému kráľovstvu.

„Nesmierne ma teší, že sme sa tu po mojich dlhých cestách mohli takto zísť. Verím, že sa mnohí z vás pýtajú, pri akej príležitosti sa koná táto slávnosť, a neholdám ďalej otáľať.“ Natiahla ruku k svojej poradkyni, tá jej podala zvitok, ktorý Naella zdvihla do vzduchu.

„V ruke držím formálnu deklaráciu vojny kráľovstvám Myrar, Fjoll, Arnarhvall a Halsgrof, podpísanú mnou a predsedom rady.“

Ľudia prekvapene zhlikli a Lennox s nimi, úsmev jej z tváre zmizol. Dľaňou si prikryla ústa a obzerala sa po tvárach okolo seba. Kým niektorí sa tvárili vydesene, iní sa usmievali a dokonca začali tleskať. Vyhlásila vojnu severnému Zetharu?

„Je to rozhodnutie, ktoré sme neurobili ľahko, no sme hlboko presvedčení, že je to ten správny krok, ktorým zaistíme bezpečie a silu nášho kráľovstva. Našou motiváciou nie je nenávisť, len ochrana našich občanov v kolónii Myrar, v ktorej sme, bohužiaľ, prišli o tri strategické vojenské posty, čo stálo životy vyše stovky vojakov Pendragonu. A Pendragon na to hodlá odpovedať!“

Nato zatlieskalo viac ľudí a niektorí radostne zrevali.

„Generála Wallicka som oboznámila so všetkými podstatnými informáciami a zajtra odchádza spolu s tromi légiami do severného Zetharu, aby bránil naše kráľovstvo a jeho hodnoty.“

Ďalší rev a potlesk. Hoc Lennox ešte stále badala v niektorých tvárach neistotu, každým ďalším Naelliným slovom sa viac a viac ľudí pridávalo k tým, ktorí sa z vojny tešili. A Lennox to začínala pociťovať tiež. Vedela, že ako žena sa nemala čoho báť, jej sa vojna netýkala, no myšlienka na to, že raz bude Pendragon ovládať kolónie, ktoré kedysi stratil, jej prinášala úsmev na tvári. Možno do nich bude môcť vycestovať, možno raz bude kráčať po miestach, o ktorých jej otec rozprával v svojich príbehoch. Raz, keď bude Pendragon opäť ovládať

Halsgrof, možno uvidí kentaurov alebo Les dryád v Myrare, kde jej otec takmer padol.

Pred očami videla budúcnosť, ktorú mohla mať, a začínala byť na priateľku hrdá, pretože ani kráľ Wallon, ani jeho otec a ani panovníci pred ním sa neodvážili urobiť to, čo práve Naella rozpútala.

„Zajtra,“ pokračovala kráľovná, „obdrží každá domácnosť v Pendragone na základe záznamov kráľovstva povolávací rozkaz, aby vybrali jedného muža z rodiny, ktorý sa stane súčasťou našej sily. Títo muži budú potom trénovať v jednom z našich dvoch vojenských táborov. Rodina smie poslať viac ako jedného muža, ak si tak želá. Povolávací rozkaz sa týka každého muža, ktorý dovŕšil šesťnásť rokov aj vojakov vo výslužbe a mužov v armádnom dôchodku, títo obdržia v táboroch preškolenie a budú, na základe ich predošlej hodnosti, zaradení do príslušnej jednotky a légie.“

Po tomto potlesky a rev utíchli, len zopár mužov vo vojenských uniformách tleskalo ďalej. Všetci si totiž začali uvedomovať, že možno jeden z nich bude o pár mesiacov bojovať na fronte v severnom Zethare.

A Lennox si čosi uvedomila tiež. Rozkaz platil aj pre jej otca. Naella plánovala poslať do boja aj jej otca.

Lennox sa nervózne prechádzala v dlhej hale pred slávnostnou sálou a snažila sa všetko rozdýchať. Naella chcela poslať do boja jej otca? Možno to tak vôbec nebolo. Možno to platilo pre všetkých, no nie pre Anthuria Darkmortha. Naella predsa vedela, aký bol chorý. Sama mu posielala liečiteľov. Alebo mu posielala liečiteľov presne preto, aby ho dala dokopy a mohla ho využiť vo vojne?

Spoza dverí sa ozývala hudba a smiech. Po tom, čo Naella ukončila svoje oznámenie, začala sa večera, spustila sa hudba a hostia začali

diskutovať a tancovať. Niektorí veselo, niektorí nie, no Lennox vedela, že na túto chvíľu čakali obyvatelia Pendragonu už dlho. Obviňovali kráľa Wallona za jeho neschopnosť udržať Myrar a túžili ho získať späť. Prísť o túto kolóniu znamenalo, že obchody medzi Zetharom a Pendragonom sa sťažili a prišli o suroviny, na ktoré sa Pendragon, ako krajina ľadu a sopiek, spoliehal.

Dvere vedľa sály sa otvorili a spoza nich sa vynorila Naella v sprievode svojich stráží. Usmiala sa na Lennox a podišla k nej. „Jarrah mi odovzdala odkaz. Chcela si so mnou hovoriť?“

„Chcem,“ začala Lennox stroho.

Naella si ihneď všimla jej náladu a pokynula jej, aby ju nasledovala.

„Čo sa deje?“ opýtala sa Naella, keď sa vzdialili.

„Čo sa deje?“ neveriacky vyprskla Lennox. „Povolávací rozkaz? Chceš poslať do vojny môjho otca?“ zvýšila hlas.

Naella pozrela na svoje stráže, ktoré urobili nepatrný krok vpred a mávla na nich rukou, aby ustúpili. „Lennie, musíš to pochopiť,“ začala. „Tvoj otec je jedným z najlepších generálov našich čias. Jeho vedomosti by nám mohli pomôcť. Sám už predsa v Zethare bojoval pre môjho otca.“

„Otec neprežije ani cestu do Zetharu! Ledva chodí, sama si mu posielala liečiteľov, vieš predsa, aký je chorý.“

„Dúfala som, že mu pomôžu, aby bol pripravený, môžem za ním poslať aj čarodejnicu.“

„Zbláznila si sa?“ Lennox ustúpila. „Takže tí liečitelia slúžili len na to, aby ho pripravili na boj. Pre teba.“

„Samozrejme, že mi nešlo len o to, Lennie.“ Naella urobila krok vpred.

„Čo si si vôbec myslela? Že budem šťastná, že mi posieľaš otca na smrť?“

„Že sa budeš tešiť, keď zistíš, čo som dokázala. Čo som naplánovala a začala. Že budeš na otca pyšná, lebo bude opäť robiť niečo, za čo si ho celý život obdivovala.“

Lennox zažmurkala a na chvíľu sa zahľadela do zeme, pretože mala pravdu. Teda sčasti. Tešila sa z nej, no hoc otca obdivovala a vždy bola hrdá na to, čo dokázal, chcela, aby žil.

„Bude veliteľom légie alebo poradcom generála Wallicka a pomôže mi. Pomôže nám, pomôže Pendragonu.“

„Môj otec do vojny nepôjde!“ skríkla Lennox a zem sa zatriasla. To sa jej nestalo už celé veky. Možno bola sebecká, nemyslela na kráľovstvo, ale len na seba a otca, no bolo jej to jedno.

Naella sa na ňu zamračila a zapichla do nej svoj ľadovo ostrý pohľad. „Nauč sa ovládať svoju mágiu,“ zasyčala a Lennox trhlo. „Nehodlám o tom viac diskutovať. Jeden muž z každej rodiny, a to platí aj o tvojej.“

„Myslela som si, že sme priateľky,“ povedala Lennox tentoraz tichšie a pokrútila hlavou. Cítila, že ju pália oči, nehodlala sa však pred Naellou rozplakať. „Ako si mi to mohla urobiť?“

„Teraz som kráľovná, pochop to. Mám na starosti celý ľud Pendragonu, ktorý musím chrániť, a nehodlám ho ohroziť tým, že sa budem pozeráť na to, koho mám a koho nemám rada. Takto to nefunguje.“

Lennox opäť o krok ustúpila. „Odkedy sa z teba stalo toto?“

Naella urobila krok vpred. „Táto vojna ma stojí všetko! Riskujem vlastný krk, aby som dala ľuďom to, čo chcú, aby ma prestali podceňovať a verili mi, aby vo mne videli rovnako silnú kráľovnú, akou bola Arlin.“

„Tvoji bratia tu nie sú, korunu už máš, tak s kým a s čím ešte stále súperíš?“

„Ty to nechápeš,“ vyprskla Naella a rezignovane pokrútila hlavou. „Vládnutie neznamená len korunu na hlave a vyberanie daní. Musíš robiť rozhodnutia a ja som jedno urobila. A stojím si za ním.“

„Takže to je všetko? Pošleš môjho otca na istú smrť, aby si dokázala, aká si skvelá panovníčka?“

„Neposielam ho na istú smrť. Verím, že to prežije a pomôže nám. Nie mne, ale kráľovstvu, ľuďom v Myrare, ktorí tam umierajú!“

„Je mi jedno, čo urobíš, ale môj otec nikam nepôjde,“ povedala Lennox razantne.

„A kto zaňho pôjde? Ty?“ zasmiala sa Naella.

„Hoc aj ja, je mi to jedno!“

„Prosím ťa, vieš aké má Pendragon prísne zákony. Ak to urobíš a niekto to zistí, zabijú ťa. Žena v armáde nemá čo hľadať.“

Tentoraz Lennox nevedela odpovedať, pretože mala pravdu. Ženy v armáde Pendragonu nemali žiadne miesto. Tento zastaraný zákon žiaden panovník nezmenil a medzi vojakmi sa tradovalo podobné príslovie ako medzi pirátmi a námorníkmi – žena v armáde prináša smolu. Jediná žena, ktorá sa kedy stala súčasťou armády, bola kráľovná Arlin. Niekedy bojovala po boku Draegana, spolu jazdili na drakoch a nikto proti nim nemal šancu.

„Nechaj to na svojho otca. Ako ho poznám, jeho hrdosť mu nedovolí rozkaz odmietnuť,“ opäť sa ozvala Naella, tentoraz jemnejšie, no to Lennox len väčšmi nahnevalo. Naella ho poznala od detstva, bol ako jej vlastný otec, a tak či tak ho posielala na smrť.

„Svoj názor teda nezmeniš,“ povedala Lennox pokojne.

„Nie.“

„Dobre.“ Lennox prikývla a ustúpila. „Tvrдила si, že si osamelá, tak teraz to už bude naozaj pravda. Viac ťa už nechcem vidieť.“

„Lennie,“ ozvala sa Naella, no Lennox ju už nevnímala. Otočila sa kráľovnej chrbtom a odišla.

Tretia kapitola

„Niečo sa deje?“ zašepkala do ticha Lennoxina matka Taeliyah Darkmorthová, keď zbadala svoju dcéru, ako sa opiera o zárubňu a cez pootvorené dvere sleduje otca, ktorý si v svojej pracovni čistil meč, akoby tušil, čo malo prísť zajtra. „Čo sa stalo na ples?“

Lennox sa otočila k matke a už sa neubránila slzám. Tiekli jej po lícach a rozmazávali tmavé farby, ktoré jej lemovali oči.

Taeliyah vydesene schytila dcéru za ruky. „Lennox?“

„Mami,“ začala a ťahala matku ďalej od dverí, hore po schodoch, až do svojej izby, aby ich otec nepočul. Bola noc a služobníctvo už odišlo.

„Čo sa deje?“ opýtala sa Taeliyah, keď sledovala, ako Lennox ztvára dvere.

„Naella vyhlásila vojnu severnému Zetharu,“ odvetila Lennox a prstami si utierala slzy, čím ešte viac rozmazala tmavú farbu po lícach.

Jej matka zhĺkla a rukami si zakryla ústa. „U Saany,“ zašepkala a chvíľu mlčala, akoby sa modlila k bohom. „Preto plačeš?“

Lennox pokrútila hlavou. „Zajtra nám príde povolávací rozkaz pre otca.“

Ticho v izbe by sa dalo krájať. Taeliyah na ňu zhrozene pozerala a potom ustúpila o krok dozadu. „Čo... čože? Anthurius predsa nemôže bojovať, je už vo výslužbe, všetci to vedia.“

„Chce ho, mami. Myslí si, že jeho vedomosti o Zethare a bojové skúsenosti jej pomôžu.“ Slzy jej neprestávali tiecť.

„Ale... to predsa nemôže... on nemôže odísť...“ Lennox zbadala v matkiných očiach slzy a hoc ich vzťah nikdy nebol skvelý, nikdy si s matkou nebola taká blízka ako s otcom, podišla k nej a opatrne ju objala. Chvíľu spoločne plakali a trúchlili.

Po krátkom tichu sa Lennox odtiahla a schytila matku za plecía. „Mám však plán.“ Vnukla jej ho sama Naella.

Na druhý deň sa všetko stalo realitou.

Otec pri raňajkách čítal oznam o vojne so Zetharom. Prekvapene im novinu oznámil. Lennox s Taeliou si vymenili pohľady a všetci jedli tak pomaly a zamyslene, akoby nechceli, aby tá chvíľa skončila. Narušilo ju až zvonenie pri dverách. Vzápätí prišiel do jedálne sluha so zvitkom obmotaným koženým pásom a kráľovskou pečatou.

Anthurius od sluhu zvitok prevzal a roztvoril ho, v tichosti čítal a potom ho mlčky položil na stôl. Lennox zapraskalo srdce, keď Taeliyah chytila Anthuria za ruku. „Čo sa deje, drahý?“ opýtala sa, akoby ešte stále neverila tomu, čo jej včera Lennox oznámila.

„Zajtra odchádzam do vojenského tábora. Bol som povolaný.“ Utrel si ústa utierkou, ktorú mal za golierom.

Lennox ho sledovala a v jeho tvári videla, že aj on si uvedomuje, že to neprežije, ale nedokázal si to nahlas priznať, pretože slúžiť vlasti bola preňho najväčšia povinnosť a pocta. Aj napriek všetkému boli roky v službe jeho najlepším obdobím v živote. Anthurius miloval vzrušenie z boja, keď nevedel, či z neho vylezie živý, alebo nie. Boj po boku skvelých mužov, ktorým velil, za kráľovstvo, ktorému patril, za kráľa, ktorý bol jeho najlepším priateľom, bol zážitok, na ktorý sa nezabúda.

Teraz však už bolo všetko iné. Mal ženu a dieťa. Bol zranený a len obyčajná chôdza mu spôsobovala problémy. Boj viac nevyvolával vzrušenie, ale len obyčajný zbabелý strach zo smrti.

„Oci,“ začala Lennox, aj keď vedela, aká odpoveď ju čaká. „To predsa nemôžeš.“

„Odchádzam. Je to moja povinnosť a je to aj časť. Teraz chcem byť osamote.“ Opatrne sa postavil, zapierajúc sa o svoju palicu, a pomalými krokmi s chvejúcou sa rukou na palici vyšiel z miestnosti za sprievodu tichých nárekov svojej ženy.

Lennox a Taeliyah si vymenili zaslzené pohľady a potichu si potvrdili to, na čom sa včera dohodli.

V noci si Anthurius čistil meč, Lennox sedela v kresle v pracovni a sledovala ho, ako keď bola dievčatko. Tentoraz chvíľu nevypĺňali príbeh z vojny, len ťahavé ticho. Keď skončil, Lennox ho po dlhom čase obжала, až zostal zaskočený. Rozlúčili sa, popriali si dobrú noc a Lennox sledovala, ako odišiel do spálne.

Potom sa vybrala do izby a spod postele vytiahla už zbalené veci v koženom batohu. Vyzliekla si šaty a obliekla si svoje jediné jazdecké nohavice. Nenosila ich často, iba keď jazdila na svojom koni Drakovi, nenávidela totiž jazdu s nohami spolu, ako to robili dámy. Potom vzala ovínadlo a začala si ho obmotávať okolo prs. Síce toho nemala veľa čo ponúknuť, no nemohla nechať nič na náhodu. Musela zakryť akýkoľvek náznak svojej ženskosti. Keď skončila, obliekla si sivú tuniku a kabátec.

Práve si zapínala gombíky, keď sa ozvalo zaklopanie: „To som ja.“

Lennox otvorila dvere a pustila matku dnu.

„Tu máš jedlo a vodu na cestu, pripravila som aj čosi pre Draka, malo by to stačiť až do tábora.“

„Ďakujem.“ Lennox si vzala balíček zabalený v papieri a strčila ho do batoha. Keď dvihla pohľad naspäť k matke, tá si ju premeriavala a krútila hlavou.

„Vlasy,“ začala, „musíme niečo urobiť s tvojimi vlasmi.“

„Aj muži majú dlhé vlasy,“ protirečila Lennox.

„Áno, ale pri boji ti budú zavádzať. Ešte nie si skúsená bojovníčka, bude jednoduchšie, keď ti ich ostriháme.“

Lennox prikývla, Taeliyah vybehla z izby a vrátila sa s nožom a hrubým kabátom. „Ten je otcov. Síce ti nepadne, ale v noci je zima. Dareus k nám tento rok nie je zhovievavý, je chladná jar.“

Potom Taeliyah schytila Lennoxine husté čierne vlasy siahajúce až po zadok, pohladila dcéru po hlave a vlepila jej na ňu bozk. „Nemala by som ti to dovoliť,“ odvetila smutne.

Lennox sa k nej otočila. Prstami jej utrela slzy. „Obe ho milujeme. Ak by išiel do vojny, bola by to istá smrť.“

„Áno, ale ty si moja dcéra.“

„Otec ma naučil, ako držať meč, viem sa ubrániť a zvyšok ma naučia. Mama, dovoľ mi otca zachrániť.“

Taeliyah prikývla a odrezala Lennox prvý prameň. Tmavé vlasy padali okolo nich ako nejaké čierne more nárekov.

Keď bolo dokonané, Lennox si vlasy uviazala koženou šnúrkou a navliekla si otcov kabát, ktorý voňal presne ako on – kov a tabak z cigary.

„Som pripravená,“ schmatla batoh.

Taeliyah prikývla a pevne dcéru objala.

Lennox sa odtiahla a pozrela do matkiných zelených očí, ktoré boli také rozdielne od tých jej. „Zachránim ho a nezomriem,“ sľúbila Lennox a vykročila zo života, ktorý poznala.

S otcovým mečom sa rozbehla do stajní, kde na ňu čakal Draegan, ktorého skráteno volala Drak. Akonáhle k nemu podišla, kôň šťastne zardžal. Draegana, pomenovaného po kráľovi Pendragonu, dostala ako dieťa od otca a odvtedy bol jej najlepším priateľom.

„Aj ja ťa rada vidím,“ pohladila mu čiernu hrivu. „Vezmem ťa na výlet, čo ty na to?“ Siahla po postroj, aby ho osedlala.

Keď bol Drak pripravený, a batoh aj meč priviazala o sedlo, s ľahkosťou naňho vyskočila a široko sa usmiala. Vedela, že ide do vojny, v ktorej na ňu číha smrť, no po sedemnástich rokoch mohla konečne slobodne dýchať. Bolo to jej vlastné, slobodné rozhodnutie.

Zaprela sa do strmeňov, popohnala Draka a o chvíľu už cválali studenou a tmavou krajinou do vojenského tábora, kde sa chcela prihlásiť namiesto otca ako jeho utajovaný syn. Vlasý jej viali v temnote, studený vietor ju udieral do tváre, no odhodlaný výraz nedokázalo zmraziť ani ľadové počasie Pendragonu.

Cesta jej trvala celý deň s krátkymi prestávkami na jedlo, no nakoniec podvečer v diaľke uvidela siluetu tábora, o ktorom jej otec rozprával. Stál na tom istom mieste už odjakživa.

Tábor bol rozhodne väčší, než očakávala. Palisádu a budovy obklopovalo z jednej strany jazero Naevys, v ktorom sa kúpalo zopár chlapov, a z tej druhej lúka a les.

Pred bránou do tábora stáli tri dlhé rady mužov, za stolmi sedeli znudení vojaci. Videla bradatých drevorubačov z hôr, vojakov vo výslužbe, chlapcov bez akéhokoľvek výcviku, urodzených mladých mužov v kabátoch zapnutých až po krk a mečom pripnutým na opasku. Niektorí vyzerali neisto a neohrabane, akoby za celý svoj život v rukách nedržali žiadnu zbraň, iní nebezpečne a pripravení na boj.

Lennox sa zhlboka nadýchla a s mečom v ruke vykročila. Zo zdobenej koženej pošvy s mnohými ornamentmi trčala hruška v tvare dráče hlavy. Otec dostal tento meč od samého kráľa. Keď otcov dar brala z pracovne, bála sa ho vôbec dotknúť. Meč bol príliš ťažký a nebude sa

s ním ľahko bojovať, ale potrebovala ho, aby dokázala, kto je. Prstami pohladila nerovný povrch pošvy, prechádzala po celej jej dĺžke. Napokon uchopila rukoväť a povytiahla ho. Zbadala v ňom svoj unavený pohľad rôznofarebných očí a meč vzápätí s tichým žuchnutím zasunula.

Teraz sa začínala nebezpečná hra klamstiev.

Draka uviazala k ostatným koňom a potom sa postavila do radu. Schválne sa postavila za mladíka bez zbroje. Otočil sa a hlavou kývol na holohlavého chlapa vo vedľajšom zástupe. „Dúfam, že s ním nebudem musieť bojovať, pretože vyzerá, že ma rozláme jednou rukou,“ povedal s úsmevom a Lennox si vydýchla. Bol rovnako nervózny.

„Bud' to, alebo nás oslepí odraz slnka z jeho hlavy,“ odvetila, na čo chalan pred ňou vyprskol do smiechu.

„Som Seth,“ predstavil sa a natiahol k nej ruku.

Hra sa začala.

„Nox,“ povedala a stisli si predlaktia.

Mladík mohol byť len o rok či dva starší od Lennox, no škrbance a mozole na rukách hovorili, že hoc vyzeral útló, jeho ruky už zažili prácu. Spod hnedých strapatých vlasov na ňu hľadeli rovnako hnedé oči a zračila sa v nich istá iskra. *Budeme si rozumieť*, zhodnotila Lennox.

„Odkiaľ si sem prišiel?“ opýtal sa, kým postupovali v rade.

Bolo zvláštne predstierať, že je muž, musela si dávať pozor, aby sa nepreriekla. „Priamo zo Sirathu,“ začala opatrne. „A ty?“

„Ja som z východnej strany Dračieho pohoria, taktiež je to neďaleko, taká malá dedina uprostred ničoho,“ zasmial sa.

„Nie je všetko v Pendragone uprostred ničoho?“

„Pravda.“

Hoc bol Pendragon rozľahlé kráľovstvo rozprestierajúce sa na celom kontinente, jeho podnebie nepredstavovalo dobré podmienky na život. V Dračom pohorí a jeho okolí bolo mnoho banských dedín, ktoré sa špecializovali na ťažbu vzácnych kovov, minerálov a dreva. Ťažba tvorila

najväčšiu časť hospodárstva Pendragonu. Zvyšok krajiny pokrývala na severe Studená zem, neustále zamrznutá krajina, a na juhu Čierna zem, spálená pôda po výbuchoch sopiek.

„Nikdy som v Sirathe nebol,“ začal opäť Seth. „Vlastne som svoju dedinu opustil, len keď som šiel do lesa. Vieš, keď je otec drevorubač, syn musí byť tiež.“

Nevedela. Mali úplne rozdielne životy. „Tak to si potom na tom lepšie ako ja, tieto ruky toho veľa nezdvíhali a už vôbec nie sekeru.“

Uškrnul sa. „Povedal by som, že sme na tom veľmi podobne. Začal som otcovi pomáhať len nedávno, takže tieto bicepsy ku mne ešte neprehovorili.“ Dvihol jednu ruku a potľapkal si po svaly.

„Našťastie, nie všetci sú takí statní ako henten.“ Lennox opäť kývla hlavou k holohlavému vojakovi, ktorý na ňu upriamil pohľad.

„Našťastie. Dúfam, že nás ten výcvik pripraví na to, čo nás bude čakať v Zethare, pretože ešte nie som zmierený so smrťou.“

Lennox prikývla a spoločne sa opäť posunuli, tentoraz pred nimi stál už len jeden muž. Keď bol na rade Seth, Lennox počúvala otázky, ktoré sa ho pýtali, a v duchu sa modlila, aby všetko vyšlo.

„Meno?“ ozval sa znudený vojak bez toho, aby dvihol zrak z papiera pred sebou k Lennox, keď bola na rade.

„Nox. Nox Darkmorth,“ povedala. Chlap prekvapene dvihol obočie a pohľad. „Darkmorth? Akože *ten* Darkmorth?“

„Hej,“ prikývla a neisto sa poobzerala.

„Čože? Anthurius Darkmorth?“ otočil sa k nim aj druhý vojak sediaci za stolom.

„Som jeho syn,“ povedala a potom si odkašľala, mala by hovoriť trochu hlbšie.

„Syn? Nevedel som, že má syna,“ zamračil sa prvý vojak. „Ty hej?“ pozrel na druhého.

„Úprimne? O jeho osobnom živote viem prd,“ odpovedal mu a mykol plecami.

„Veľa som cestoval,“ prehovorila neisto Lennox.

Chvíľu si ju obaja premeriávali a cítila sa nesvoja. Schválne sa dotkla hrušky meča, aby upriamila ich pozornosť práve tam, a trochu sa natočila.

Dosiahla to, čo chcela, pretože obaja sa zahľadeli na zdobenú pošvu a čiernu hlavu draka. „To je *ten* meč?“ Druhý vojak sa naklonil cez stôl, aby lepšie videl.

„Hej. Dal mi ho, keď som mu povedal, že chcem dokázať to čo on.“

„Kamoško, ty máš teda šťastie. Veď je to legenda! Vyrastať s takým otcom, určite má neskutočné príbehy a rady. Učil ťa bojovať?“

Chlap vedľa, ktorý stál pred stolom a čakal, kým ho zapíšu, si nahlas odkašľal. „Dokedy tu budem stáť?“

„Pardon,“ vojak si naspäť sadol a venoval sa práci, no stále na ňu po očku hľadel.

„Máš rozkaz?“ opýtal sa jej muž za stolom pred ňou.

Prikývla, z batohu vytiahla zrolovaný zvitok a podala ho mužovi. Ten si ho vzal a potom v papieroch pred sebou listoval, až kým nenašiel meno Darkmorth, vedľa ktorého naznačil fajku.

„Aby sme ťa vedeli zaradiť do légie, potrebujem ešte vedieť, či ovládaš mágiu.“

„Áno.“

„Bojové skúsenosti?“

Na chvíľu jej napadli hodiny s otcom, no tie ani zďaleka neboli dostačujúce. „Nie,“ odvetila.

„Hneď za bránou sú stajne pre tvojho koňa, ak si na nejakom prišiel. Vedľa je zásobovacia budova, kde si vyzdvihneš uniformy a zbroj. Raňajky sú na svitaní, potom je nástup, zvyšný rozvrh si určujú kapitáni sami,“ odrapotal rýchlo. „Si zaradený do légie kapitána Chrysantheho, prvý batalión, rota E. Kasárne priradené bataliónu sú v bloku E.“

Prikývla, zamierila k Drakovi, ktorý jej na privítanie vopchal nos do ruky, odviazala ho a namierila k bráne. Seth na ňu čakal vedľa stajní

a zízal na rozľahlý tábor pred nimi. Budovy lemovali širokú uličku, po ktorej kráčali desiatky mužov, niektorí odetí vo vojenskej uniforme, niektorí s batohom na chrbte na ceste do svojich kasární.

„No čo? Tiež si taký stratený ako ja?“ opýtal sa Seth, keď k nemu podišla.

„Mali by nám rozdávať mapy. Ako mám nájsť svoju jednotku a kasáreň?“

„U koho si? Povedz, že Chrysanthe, prosím, povedz Chrysanthe.“

„Hej, Chrysanthe. Prvý batalión, rota E.“

„Super! Ja tiež. Aj keď netuším, aký je rozdiel medzi bataliónom a rotou. Ani tými číslami či písmenkami.“

V tom sa vďaka otcovi vyzнала. Vyrastať s generálom armády predsa len bude mať v tomto tábore nejaké výhody.

„Armáda sa člení na légie, ktoré vedú kapitáni, ako je napríklad ten Chrysanthe, légie sa ďalej delia na batalióny, ich veľkosť a počet závisí od veľkosti légie. Tie vedú komandanti a označujú sa zvyčajne číslom na rozdiel od rôt, do ktorých sa ďalej členia. Takže my patríme krote E prvého bataliónu.“

„Asi mi budeš dávať hodiny armádnej terminológie,“ zasmial sa.

„Nie je to zase také ťažké. Ešte sú tam jednotky, ale na tie nás asi ešte nedelia, zrejme budeme trénovať všetci spolu, kto vie.“

„Ešte niečo, o čom by som mal vedieť?“

„Celé sa to volá armáda a vedie ju generál?“

Prekrútil oči. „To predsa viem.“

„No vidíš, aspoň niečo.“

Seth pokrútil hlavou a viac sa radšej nevyjadroval.

„Idem ustajniť Draka a potom môžeme skočiť po uniformy.“

„Teší ma, Drak,“ Seth pristúpil k jej čiernemu priateľovi a pozrel na ňu, akoby si pýtal povolenie, či ho môže pohľadiť. Keď prikývla, prešiel mu rukou po krku, na čo Drak pokrútil hlavou.

„Och, odmietajú ma ešte aj kone, nielen ženy!“ Seth sa falošne chytil za srdce.

„Vôbec sa tomu nečudujem. Nie je zvyknutý na cudzích.“

Potom vykročila k stajniam, ktoré lemovali kopy sena. Akonáhle vošla aj s Drakom dnu, hneď ju zastavil nejaký vojak.

„Ustajniť koňa?“ opýtal sa.

„Hej,“ prikývla. „Vraj to môžem urobiť tu. Nebude používaný na armádne účely, však?“ opýtala sa obozretne.

„Nie, armádne kone sú v stajniach za táborom, kde s nimi trénujú jazdecké jednotky. Tu sú len osobné kone. Bude potrebovať označenie. Ako sa volá?“ prešiel k stolu vedľa vchodu, kde spod hĺby papierov, náradia a postrojov vytiahol malú knižku.

„Drak. Teda Draegan.“

„Patriotické meno,“ usmial sa. „Okej, takže Draegan, Drak, číslo 359,“ zapísal si. „Odvediem ho do boxu, postaráme sa oňho dobre, neboj sa. Naši ošetrovatelia kone často kontrolujú a vypúšťajú do ohrady za táborom. Keď budeš mať čas, môžeš ho hocikedy navštíviť a prevetrať.“

Lennox len prikývla, Draka na rozlúčku pohladila po krku a potom zamierila von zo stanu, kde ju čakal Seth.

V zásobovacej budove si vyzdvihli uniformy a vydali sa do bloku E. V tábore prechádzali okolo vojakov, niektorí sedeli za stolmi a v skupinkách hrali karty, fajčili tabak alebo len tak trénovali. Prešli okolo dvoch šermujúcich bojovníkov, hlučnej skupiny popíjajúcej pivo, až napokon stúpili na rozľahlú plochu hliny a udupanej trávy.

Nádvorie, kde ich čakali tréningy či nástupy, bolo lemované zo všetkých strán budovami a na jeho konci stáli dva stĺpy – jeden s vlajkou nesúcou znak rodu Amaranthine a ten druhý s vlajkou so symbolom armády. Jej otec mal ten znak vypálený na hrudi a vždy jej rozprával o dni, keď úspešne zakončil výcvik a pri slávnostnej ceremónii podstúpil rituál, pri ktorom sa z obyčajných mužov stávali vojaci armády

kráľovstva Pendragon. Na hrud' im vypálili značku s jednoduchými líniami v tvare draka, ktorá sa teraz vynímala na vanúcej vlajke.

Lennox hľadela na biele čiary na tmavosivom podklade. Tie jej mali zdobiť telo, keď raz úspešne ukončí výcvik.

„Aha, tam vidím D, takže vedľa bude E.“ Seth ukázal na budovu hneď na kraji nádvorja.

Kasárne D a E oddeľovala ďalšia širšia cesta, ktorá smerovala k jazeru Naevys vedľa tábora. Brány boli otvorené, a tak videla breh ešte stále sčasti zamrznutého jazera a zimou ošľahané kry a stromy bez lístia. Ak sa jej nepodarí osamote dostať do umyvárne, okúpe sa tam.

Vošli do budovy, kde hneď pri vchode stála nástenka s pripnutými informáciami. Boli tam rozdelenia vojakov do bataliónov a rôť a našli tam aj pridelené izby. Okrem iného tam visel rozvrh raňajok, obeda a večere aj plánik celého tábora.

„Ktorá si izba?“ opýtala sa Lennox, keď si našla tú svoju. „Ja som 38.“

„Dnes to ale máme šťastie.“ Vyceril zuby a spoločne zamierili na poschodie, hľadajúc izbu číslo 38. Izby vyzerali rovnako – dvojposchodové postele vedľa steny, drevené truhlice na oblečenie a zopár poličiek na stene na knihy a iné drobnosti.

„Domov sladký domov,“ povedal Seth a vykročil k jednej zo štyroch dvojposchodových postelí. „Hore či dole?“

„Hore,“ odvetila a vyhodila si batoh na vrchnú posteľ. Čím menej bola na očiach, tým lepšie.

Vtom do miestnosti vošla skupinka troch mužov. Všetci boli mohutní, svalnatí a strašidelní. A jeden z nich bol holohlavý. So Sethom si vymenili pohľady, keď si uvedomili, že ozrutný chlap, o ktorom sa rozprávali ešte pred táborom, je ich nový spolubývajúci.

„Zdravím!“ zvolal Seth. „Vitajte u nás doma.“

Holohlavý chlap si ho premeral a potom aj Lennox. Zhnusene sa otočil na zvyšných dvoch mužov a prehovoril. „Netušil som, že už môžu byť v armáde aj ženy.“

Lennox zalial studený pot.

„Odkedy púšťajú do armády takých neschopákov, ako ste vy?“ pokračoval chlap ďalej a Lennox si vydýchla.

„Čo máš za problém?“ ozvala sa Lennox a zoskočila z postele dole.

„Mám problém s malými chlapcami, ktorých doteraz vychovávala mamička a o boji nevedia absolútne nič.“ Odplul si na drevenú zem a Lennox sa zhnusene zatriasla.

„Kamoško, sme na rovnakej strane,“ krútil hlavou Seth. „Toto si nechaj pre nepriateľa, keď sa dostaneme do Zetharu.“

„Ak budem musieť bojovať s takými babami, ako ste vy, tak to by som vás mal radšej hneď zabiť, pretože vy mi kryť chrbát určite nebudete.“

„Hej, Tarragon má pravdu, nemáte tu čo robiť,“ ozval sa druhý chlap.

Lennox prekrútila oči. „To, že nemám tri metre, hlavu komicky malú v porovnaní so zvyškom tela a v nej mozog veľkosti hrášku neznamená, že nie som dobrý bojovník,“ vyšlo z nej, skôr než sa stihla zamyslieť.

Holohlavý chlap sa už-už sa chystal po nej skočiť, keď sa z dverí ktosi ozval. „Všetko v poriadku?“

Všetci sa obzreli za hlasom. Stál tam vojak v plnej zbroji, podobnej, akú nosieval aj jej otec, svetlohnedé vlasy mal zľahka uviazané na krku a s pokojným, no trochu desivým pohľadom ich s rukami za chrbtom sledoval.

„Jasnačka, nič sa tu nedeje,“ mávol rukou Seth a usmial sa. Jeho ledabolý spôsob komunikácie a prístup sa jej začínali naozaj páčiť. Odkedy sa stretli, usmieval sa už toľkokrát, až Lennox premýšľala, kedy naposledy mala ona toľko dôvodov na úsmev.

Vojak v dverách si ich všetkých premeral. „V to dúfam, pretože kapitán Chrysanthe nestrpí, aby sa jeho vojaci bezdôvodne mlátili. Takže si dobre premyslite, či chcete pokračovať. Alebo rovno zjídeme za kapitánom.“